

Minu raamatukogu

Mulle on raamatukogu alati väga südamelähedane olnud. See on üks kohtadest, kus ma saan olla rahulikult ja oma mõtteid mõelda, koht kus saab uurida kõike põnevat ja peale kõige koht, kus tunnen end koduselt. Minu esimesed mälestused raamatukogust pärinevad juba üpriski noorest east. Käisin pidevalt peale lasteaeda ema või vanaemaga raamatukogus raamatuid vaatamas ja mõnikord leidsin ka endale mõne ilusate piltidega raamatu. Raske oli valida vaid ühte raamatut, oleks tahtnud terve kastitäre kaasa võtta, kuid vanaema ütles selle peale, et varsti tuleme uuesti ja nõnda ka oli.

Rohkem hakkasin raamatukogu külastama, kui kooli läksin, kuna see asus minu kooli kõige esimesel korrusel. Muidugi ei käinud ma sealt ainult raamatuid laenutamas. Kooli raamatukogu üks oli kaetud ilusate värviliste plakatitega, mida sõpradega uudistama tormasime niipea, kui vanad uute vastu vahetati. Sisse astudes tervitas meid kohe rõõmsameelne raamatukogupidaja, kellel oli laual suure korviga komme ja küpsiseid. Peale laekõrguste riulite oli ka raamatukogus n-õ puhkeruum, mis oli kokku ehitatud lasteosakonnaga. Tuba oli täis rõõmsates värvides asju: pehmed mänguasjad, tugitoolid, kott-toolid, joonistuslaud, karvane vaip ja muidugi ka laste joonistused ja plakatid seintel. Puhkeruumi kõrval oli arvutiruum, kus hoiti ka tundideks vajalikke õpikuid ja teatmeteoseid. Sinna sattusin ma harvem.

Raamatukogus töötas mõnda aega ka minu vanaema ja seetõttu käisin seal peaaegu igal vahetunnil ja mõnikord veetsin ka oma vabad päevad seal. Siis olin ma pigem hoos raamatute sorteerimise, joonistamise, arvutimängude mängimise või niisama jutuajamisega, kui lugemisega, kuid tore oli mul ikkagi olla. Just minu vanaema on mind pannud huvituma erinevatest raamatužanritest. Ta suutis ka kõige igavamate piltidega raamatud huvitavaks rääkida, nii et ma kohe ei suutnud neid lugemata jätta. Endalegi üllatusena mulle täitsa meeldisid teosed, mida ma muidu isegi kätte poleks võtnud. Peale seda olen üritanud lugeda rohkem raamatuid, mis on kirjutatud erinevate kirjanike poolt ja ka žanreid üritan vahetada.

Mõnikord toimusid meil ka koolitunnid raamatukogus. Seal oli hea rahulik, ja kuna meid klassis vähe oli, siis ei olnud ka probleemi õpilaste äramahutamisega. Arvan, et ka õpetajatele meeldis sealne õhkkond tunni läbiviimiseks rohkem. Alati küsiti ka õpilastelt, et kas nad soovivad olla klassiruumis või minna raamatukokku, kuid enamasti valiti ikkagi see teine variant.

Kooli vahetundides ruttasime sõpradega tavaliselt arvutiruumi, et seal koos arvutimänge mängida, mis lõpuks viis selleni, et õpetajad tõid kooli erinevaid lauamänge, et me nii palju arvutis ei istuks. Mõned lauamängud oleme ka ise võitnud, kui osalesime tunni raames mõnel võistlusel. On juhtunud ka, et peale tunde on jäädud mängima, olgu siis põhjuseks bussi või trenni ootamine, või siis lihtsalt taheti sõpradega koos aega veeta. Samuti toimus meil ka ühel aastal raamatute lugemise võistlus, kus saime auhinnaks kas mõne raamatu või midagi muud toredat. Mina sain raamatu nimega „Lohe Gertrud“, kuid seda pole ma kahjuks jõudnud veel lugema hakata.

Kord kuus toimus ka nn muinasjutu hommik, kuhu olid kutsutud nii väiksemad kui ka suuremad õpilased. Seadsime üheskoos end mõnusalt sisse ja kuulasime huviga, kuidas raamatukogupidaja mõnda juttu või luuletust meile luges. Muidugi ei puudunud sealt ka maiustused. Kui lugu läbi sai, algas meisterdamistund. Minu lemmikuks siiaaani on olnud lumehelbed ja päkapikud, mille riputasime kaunistuseks akende ümber. Vahel toimus ka

tutvumistund mõne kirjanikuga ning sinna tuli ka rahvast väljaspoolt meie kooli. Ka mul on üks „Lotte“ raamat riiulis, kus on sees Andrus Kivirähki autogramm ja väikene joonistus keerdus sabaga koerast.

Ka meil kodus on üks väike raamaturiul, kus on palju erinevaid raamatuid- minu vanaema ehitas selle. Mulle meeldib lugeda õhtuti kamina ees raamatut. Mult on küsitud ka, et miks ma ei loe e-raamatuid, kuid need ei ole samad. Päris raamat on ikkagi hoopis midagi muud, seda saab hoida käes ja saab päriselt lehti keerata, samuti on raamatutel mingi omapärane hõng, mida arvutiekraanil pole. Kahjuks ei ole mul kogu aeg aega, et raamatut kätte võtta, kuid kui leian võimaluse, siis otsin ikkagi endale mõne meelepärase teose. Tegin kunagi kirjanduse tunnis veebilehe, kuhu kirjutasin kokkuvõtted raamatutest, mida olin lugenud – mulle väga meeldis see, kuid unustasin kahjuks lehekülje nime ära. Seega tegin endale paberile nimekirja, kuhu märgin ära raamatud, mida olen lugenud ja panen juurde ka hinnangu, et ei läheks meelest see, kuidas teos mulle meeldis, ja et ka oleks mida teistele soovitada.

Merilyn Juhkam
11.kl Läänemaa Ühisgümnaasium